

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VIII.

číslo 4.

december 2016

Roger Louis Schütz

Syrakúzy

Čenstochová

Rekonštrukcia strechy

VIANOČNÝ ČAS

Vianoce sa začínajú najdlhšou nocou v roku. A aj keď vládne najväčšia tma, Vianoce predsa osvetľujú tmavú noc, lebo v tej chvíli niet na zemi jasnejšieho a žiarivejšieho miesta. Vianoce si radi predstavujeme biele so snehovou pokrývkou, a táto snehová kráska ich akoby zbavovala chladu. Samotné slovo Vianoce dokáže zohriať srdce človeka a ochrániť ho pred zamrznutím.

Keď budeme sedieť pri štedrovečernom stole, nezabudnime, že niekde vonku čaká Ježiško na naše pozvanie. Práve na Vianoce sa nám chce pripomenúť svojim pokojom a láskou. Neprepočujme jeho hlas, padajúce vločky nech nezastrú jeho siluetu za oknom. Teplá stopa v našom srdci je totiž dôkazom jeho existencie ale i pravosti Vianoc.

Vianociam najviac pristane ticho, ticho vonku i vo vnútri človeka. Napriek zhonu a hluku, ktorý vládne okolo Vianoc, ich posolstvo: Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle - je tiché. Práve Vianoce svojim svetlom premôžu čas noci, betlehemska hviezda ukáže smer, ktorým sa máme uberať. Ak otvoríme svoje srdce dokorán, na vlastné oči uvidíme dieťa, ktoré sa stane Kráľom zeme.

V tomto čísle našej Ratolesti vám chceme priniesť pokojné i radostné čítanie, poteší nás, keď počas dlhých zimných večerov v nej zalistujete a pookrežete. Prinášame aj tip na vianočný darček - knihu o sv. Martinovi, patrónovi našej diecézy a tiež na začiatku jubilejného roka tohoto svätca.

Zároveň sa chcem poďakovať za vašu doterajšiu priazeň. Verím a dúfam, že Ratolešť bude vychádzať aj naďalej. Prajem si, aby sa našli ochotní redaktori, ktorí budú pracovať na jej pokračovaní s rovnakým nadšením ako ja.

Prajem všetkým krásne a požehnané Vianoce. Pokoj, láska a porozumenie nech vládne v každej rodine i v srdci každého človeka.

Monika Macuráková

NA ČOM SKUTOČNE ZÁLEŽÍ?

Ešte sme sa ani nestačili spamätať zo všetkých letných zážitkov a neúprosne sa náhliaci čas nám pripomína, že stojíme na prahu decembra. Mesiaca, s ktorým sa spájajú najkrajšie sviatky roka. Už dva mesiace vopred nás na ne upozorňuje reklama v obchodoch i televízii. Predkladá nám to, bez čoho určite Vianoce nebudú tými ozajstnými Vianocami. Všade sa začína ligotať vianočná výzdoba, predávajú sa vianočné ozdoby, všetko je tu akosi rýchlo a hned. No nezabúdame ešte na niečo? Akosi sme „preskočili“ Advent. Jeho podstata sa nám rozplynula ako ranná hmla. V televízii o ňom nehovorila, časopisy o ňom nepíšu... Obmedzili sme ho viac na predvianočné nákupy, upratovanie a chystanie dobrôt na vianočný stôl. Advent, to je však čas stíšenia, čas zamyslenia sa nad sebou a nad hodnotami, ktoré vyznávame. Čas rozjímania, modlitby, duchovnej prípravy na slávenie Vianoc, čas radostného očakávania Pána. Jeho prvý príchod budeme sláviť onedlho. Na ten druhý musíme ešte čakať. Ako dlho? Nevieme. No medzi nimi sa nachádza náš život, náš čas tu na zemi so svojimi radosťami i starosťami. Nepremárnime ho. Nech sa adventný čas stane pre

nás časom modlitby, nezištnej pomoci druhým, nech sa v ňom stretne človek s človekom. Betlehemska hviezda prináša Božie posolstvo všetkým ľuďom. Prináša víťazstvo večnosti nad smrťou, víťazstvo nádeje nad sklamaním. Chce ožiarit okná ľudskej biedy a smútku duší. Boh prichádza v ústrety človeku v malom bezmocnom dieťati, aby v ňom prebudil lásku a záujem o neho. Neodmysliteľným symbolom Adventu je oddávna adventný veniec so štyrmi sviečkami, ktoré sa postupne zapalujú počas štyroch adventných nediel v našich kostoloch a v mnohých domácnostiach. Pokúsme sa v čase tohtoročného Adventu i na Vianoce zapáliť popri nich ešte štyri osobné sviečky – sviecu dobra, sviecu lásky, sviecu tolerancie a najmä sviecu úcty k človeku.

Na záver slová Mons. Bartolomeja Gábora: „Advent je čas na prijatie. Do života každého z nás prichádza Svetlo sveta. Svieta pred dvermi. Kto Ho prijme, dostane sa mu Svetlo. Bude mať odvahu otvoriť oči a uvidieť pravé poklady, za ktoré sa človek nikdy nebude hanbiť, ani po Vianociach všedného dňa.“

Jozef Dobrovič, kaplán

SUMÁR DIANIA

• Svätá omša na Svišťovke

Poslednú „horsku“ svätú omšu tohtoročnej letnej sezóny slúžil novokňaz z našej farnosti vdp. Samuel Štefanides (pôsobiaci ako kaplán v Levoči) spolu s našim pánom farárom na Svišťovke v sobotu 10.9.2016

• Svätá omša za obeť pádu vrtulníka

V nedeľu 11.9.2016 bola vo farskom kostole v Novom Smokovci svätá omša za obeť leteckého nešťastia Vrtulníkovej záchranej zdravotnej služby ATE z Popradu, za ich rodiny i za všetkých záchranárov. Zároveň mal každý možnosť pripojiť sa k duchovnej kyticí, ktorá bola odovzdaná pozostalým, pracovníkom leteckej záchranej služby i záchranárom horskej služby.

• Púť do Čenstochovej

Ružencové bratstvo z Tatranskej Lomnice zorganizovalo koncom septembra dvojdňovú púť do Čenstochovej. Jej účastníci, s pánom kaplánom Františkom, pri milostivej ikone Matky Božej Čenstochovskej prosili o pomoc a požehnanie. Viac na str.10

• Mariánsky deň

V poradí štvrtý Mariánsky deň v našej farnosti sme preživali 8.10.2016 spolu s vdp. Mgr. Alojzom Chmelárom, farárom zo Spišskej Teplice.

• Podujatia pre deti

Okrem pravidelných piatkových svätých omší a stretiek pre deti mali naši drobci možnosť zúčastniť sa dvoch akcií, ktoré pre nich pripravil detský tím. Typickú jesennú šarkaniádu 15.10.2016 spojili s výrobou šarkanov na fare. V čase blížiaceho sa sviatku Všetkých svätých sa v nedeľu 30.10.2016 na bále svätých a biblických postáv prezliekli za toho svojho obľúbeného a vyskúšali si, ako je to byť svätým. Viac na str. 11-12

• Svätá omša za obeť hôr

Na symbolickom cintoríne pod Ostrvou neďaleko Popradského plesa sa v sobotu 22.10.2016 konala tradičná pietna spomienka na obeť hôr. Svätú omšu

slúžilo päť kňazov, hlavným celebrantom bol vdp. ThDr. František Knapík PhD., farský administrátor v Matejovciach.

• Pečenie misijných koláčikov

V sobotu 22.10.2016 celá fara v Novom Smokovci rozvoniavala. Piekli sme misijné koláčiky. V misijnú nedeľu po svätých omšiach sme ich ponúkali za dobrovoľný príspevok. Výťažok bol daný na podporu misií. Vďaka všetkým, ktorí piekli i tým, ktorí misie podporili.

• Odpustové slávnosti

Tretí štvrtok je v tatranskej farnosti bohatý na odpusty. Povýšenie svätého Kríža, Sedembolestná Panna Mária, Svätá Terézia z Lisieux a Najsvätejší Spasiteľ sú tituly štyroch bohoslužobných miest, v ktorých sa konali odpustové slávnosti. Povzbudiť nás prišli títo hlavní celebranti: na Štrbskom Plese v nedeľu 11.9.2016 vdp. Mgr. Jozef Gužiak, farský administrátor zo Šuňavy, v Tatranskej Polianke 15.9.2016 vdp. Mgr. Metod Frivalský, dôchodca vo Vavrečke, vo Vyšných Hágoch 2.10.2016 vdp. Mgr. Jozef Červeň, duchovný správca nemocnice v Poprade a v Dolnom Smokovci (kde odpustová slávnosť býva na výročie posvätenia Lateránskej baziliky) 6.11.2016 vdp. Mgr. Martin Skladaný, farský administrátor z Lubice. Ďakujeme im za ich prítomnosť medzi nami i za povzbudivé slová.

• Pobožnosti na cintoríne

Za svojich blízkych zosnulých ale i za všetky duše v očistci, ktoré potrebujú našu

pomoc, sme sa modlili počas pobožnosti na tatranských cintorínoch 1.11.2016.

• Darovanie krvi

Už tradičné jesenné darovanie krvi na Fare v Novom Smokovci sa konalo v nedeľu 13.11.2016. Práve ku koncu Roka milosrdenstva sa takýmto skutkom rozhodlo pomôcť chorým ľuďom osemnásť darcov. Všetkým srdečne ďakujeme. Najbližšie darovanie krvi je naplánované na Kvetnú nedeľu 9.4.2017.

• Ukončenie Roka Božieho milosrdenstva

Rokom Božieho milosrdenstva, ktorý sa začal 8.12.2015, nám pápež František dal do stredu pozornosti milosrdného Boha, ktorý pozýva všetkých, aby sa vrátili k nemu. Tento jubilejný rok sme ukončili pri slávnostnej svätej omši 20.11.2016, ktorú vo farskom kostole celebraval bývalý tatranský pán farár doc. ThDr. ICLic. Štefan Mordel PhD., v súčasnosti pôsobiaci v oravskej obci Klin. Poďakovali sme za všetky dobrodenia, ktoré nám milosrdný Boh daroval a veríme, že nás to bude inšpirovať k tomu, aby sme sa aj my stali nástrojmi milosrdenstva.

• Oprava strechy

Článok o priebehu opravy strechy farského kostola nájdete na str. 4-5

• Spevokol

Činnosť spevokolu opisuje jeden z jeho členov na str. 6-7

Zuzana Bradáčová

REKONŠTRUKCIA STRECHY KOSTOLA SV. PETRA PAVLA

Posledný novembrový týždeň som konečne schádzal zo strechy kostola. Na rebríku som sa na chvíľu zastavil, skontroloval, či sme ešte nezabudli zhodiť nejakú dosku, alebo latku a zostal som tam chvíľu stáť. Zmocňovala sa ma bázeň a začal som Pánu Bohu zo srdca ďakovať. Bázeň pred všetkými, ktorí ten kostol a strechu s veľkými obetami a nadšením stavali. A ďakoval som v prvom rade za to, že sa za posledný rok na tej streche nikomu nič nestalo a všetci sú živí a zdraví pri svojich rodinách a taktiež za to, že na tú hornú časť strechy už tento rok nevylezím, pretože je ukončená hlavná etapa rekonštrukcie strechy.

Začali sme de facto skoro presne pred rokom. Teda pravdu povediac, uvažovať o rekonštrukcii strechy sme začali už v roku 2012, ale realizácia začala pred rokom. Pôvodný plán bol len výmena krytiny, ale postupne s pribúdajúcimi informáciami pribúdala aj pochybnosť, že aj so statikou treba niečo robiť. Nedáme predsa novú krytinu na strechu, ktorej statika je neistá. Statický posudok a návrh riešenia vypracovali statik pán Ing. Kálovec a pán doc. Sandanus, ktorý je vedúcim katedry kovových a drevených konštrukcií na STU v Bratislave a na Slovensku zrejme nikto povolanejší na takéto dielo momentálne nie je. Záver posudkov bol jednoznačný: treba do toho ísť. Nosnosť strechy je momentálne vypočítaná na záťaž cca 200 kg/m². Ak by sme chceli, aby strecha zniesla vyššiu záťaž, museli by sme urobiť radikálne zásahy a vymeniť celú konštrukciu a tvar strechy, čo by bolo finančne nad rámec našich možností a zároveň by to bola aj tvarovo, aj konštrukčne úplne nová strecha. Vyberali sme spomedzi viacerých ponúk, nakoniec zvíťazila firma MONTIRP zo Žiliny. K jestvujúcim dvom hlavným nosníkom pridali nové zo špeciálnej ocele a oba nosníky (aj starý, aj nový) prepojili, takže pri zvýšenej záťaži spolupôsobia. Okrem týchto dvoch hlavných posilnili pridaním novej výstužovej konštrukcie aj bočné nosníky, čím sa zvýšila ich nosnosť

i predĺžila životnosť. Nakoniec všetky nové časti dostali kapotáž, aby aj z estetického hľadiska vyhovovali požiadavkám sakrálneho priestoru. Ako pri každej stavbe aj tu sa vyskytli niektoré nečakané problémy (a niektoré vážne), ktoré bolo treba riešiť okamžite. Musím oceniť prístup pracovníkov firmy MONTIRP, pretože to v pohode zvládli. Oproti pôvodnému plánu vznikli práce navyše, ktoré bolo treba uhradiť. Pri záverečnom vyúčtovaní však majiteľ firmy na rovinu povedal, že túto zákazku berú ináč, ako iné diela. Práce vykonané nad rámec dohody a značná časť dohodnutej sumy boli nakoniec ponechané ako ich dar na náš kostol. Celkovo sme im vyplatili len 41504,40 €. Kapotáž z OSB dosiek sme realizovali svojpomocne. A nech rozmýšľam ako rozmýšľam, zdá sa mi, že každé ľudské vyjadrenie ku všetkým Vám, ktorí ste tam boli a zažili to, je slabé. Nech všetkým Vám, ktorí ste tam tak s nadšením robili to dobrý Pán Boh odmení. Celkovo nás posilnenie statiky aj s prídruženými prácami stálo cca 48000,- €.

V júni sme začali s ďalšou etapou a to s pokrývaním strechy medeným plechom. Z dlhodobého hľadiska je medený pech najtrvácnejšou krytinou, preto najvhodnejšou. Pôvodne sme rozmýšľali nad rheizingom (zliatina titán – zinok), ale vo februári klesla cena medeného plechu na 10 ročné minimum, čím sa skoro vyrovnala rheizingu, čo nás viedlo k voľbe medi. Až neskôr sa táto voľba ukázala (kvôli zložitosti strechy – bortená strecha) ako veľmi správna. Najskôr bolo potrebné odstrániť starý asfaltový šindel, natiiahnuť paropriepustnú fóliu, opraviť jestvujúce chyby v izolácii strechy, odvetrať strechu, dať plné debnenie, ďalšiu zvukovoizolačnú fóliu a pokryť medeným plechom. Najvýraznejší zásah do vizuálnej stránky strechy bola celková výmena svetlíka, ako hlavného problému orosovania okna. Výmenu strešnej krytiny realizovala firma Luminor. Práce sa znovu natiáhli na čas, s ktorým sme nepočítali. Jednak kvôli obzvlášť sychravému letu,

jednak kvôli zložitosti strechy a znovu nepredvídaným problémom. Párkrát nám zatieklo do kostola a veriaci pri sv. omši museli zniesť prúd vody tečúci zo strechy. Vetrom zalomená fólia sa o to statočne postarala. Za ich trpezlivosť a pochopenie som obzvlášť vďačný. Aj tesárske, aj klampiarske práce boli neraz orieškom, ale zvlášť klampiari sa ukázali ako veľmi šikovní a skúsení chlapi. Kvalitu prác preverí až čas, ale máme opodstatnenú nádej, že strecha je na dlhú dobu zahojená. A vzhľadom na skúsenosti ako tesárov, tak klampiárov môžeme dúfať, že strecha nás prežije. Po dohodnutej zľave nám prišla faktúra za výmenu krytiny na 145457,16 €. S prídruženými prácami nás výmena krytiny stála cca 150000,- €. Naše finančné prostriedky končia a zostáva nám ešte uhradiť cca 18000,- €. Do rekonštrukcie sme išli s vlastnými prostriedkami vo výške cca 105000,- €. Od nemeckej nadácie Kirche in not sme dostali 15000,- €. Všetky ostané prostriedky sú darom dobrých ľudí. Buď sponzorov, alebo Vás, ktorým záleží na tom, aby náš kostol slúžil. Všetkým Vám neznámym dobrodincom, o ktorých vie iba Pán Boh zo srdca ďakujem. A zvlášť ďakujem tým, ktorí nechodíte pravidelne do kostola v Novom Smokovci a aj tak ste neváhali štedro podporiť. A úplne špeciálne ďakujem tým z Vás, ktorí ste dávali na strechu kostola nie zo svojho prebytku, ale pri svojom vlastnom nedostatku ste obetovali. Niekedy to bolo na pohľad len 5,-, alebo 10,- €. Ale ako chudobnú vdovu v evanjeliu aj Vás a Váš dobrý úmysel Boh vidí a On pozerá na srdce, nie množstvo. Nech Vám to Jeho štedrosťou odmení.

Tatry imponujú svojou majestátnosťou, krásou a pokojom. Cítíme v nich stabilnú silu a tichý, pulzujúci život. Sú výzvou k zdolaniu, objavovaniu a napriek tomu v ich dôstojnej prítomnosti človek cíti pokoru a bázeň. Ale práve onen tichý, pulzujúci život je nezameniteľnou charakteristikou našich najmenších veľhôr sveta. Podobné je to s každou ľudskou usadlosťou. Všade tam, kde žije človek sa nachádza miesto, kde

prejaví svoju lepšiu stránku, prinajmenšom túžbu po duchovne. Toto miesto je kostol, alebo aspoň kaplnka. Miesto, kde sa snaží stíšiť a uvedomiť si život, to podstatné na ňom, čo nepochádza z tohto sveta, čo je našim očiam skryté a napriek tomu to intuitívne cítime. Kostol je prejavom života. Tam kde nestojí, tomu miestu niečo chýba. Tam, kde sa nachádza a je vidno, že sa oň aj starajú, je výrazom a dôkazom, že tu žijú ľudia, ktorí nemyslia len sami na seba, ale so všetkými chybami, ktoré si nesú, sa snažia žiť aj pre vyššie veci a pre iných.

Z úprimného srdca, s pokorou a obdivom k Vám všetkým, ktorí ste tento kostol stavali, stále sa oňho staráte, akoukoľvek formou ste pomáhali pri jeho rekonštrukcii i tým, ktorí ho navštevujete, ďakujem. Ďakujem za Vaše svedectvo viery, za Vašu účasť na živote a za Váš prínos tento život rozvíjať. Ďakujem za to očiam skryté, odohrávajúce sa v ľudskom srdci a prejavujúce sa v ľudských vzťahoch. Žijúci kostol je len jedným z vonkajších prejavov úcty k Bohu a k životu, ktorého darcom i ovlažujúcim prameňom je Boh. Súhra a vzájomné pôsobenie všetkých tých vonkajších prejavov okrášľuje tento svet. Dal by Pán Boh, aby Tatranci a všetci, čo tu žijeme, sme chápali a zodpovedne zastávali miesto v živote, kde nás povolal Boh. Úprimná vďaka, nech Vás požehnáva náš Pán Ježiš Kristus.

Róbert Tokár, farár

TATRANSKÝ CHRÁMOVÝ ZBOR

Po príchode pána farára Štefana Mordela do tatranskej farnosti v roku 1978 bolo jeho veľkou túžbou založenie chrámového speváckeho zboru. Od začiatku sa mohol oprieť o mladých nadšencov manželov Dolinkovcov, obdarených okrem hlbokej viery i hudobným nadaním. K nim sa postupne pridávali ďalší farníci, až ich počet dosiahol okolo 30 členov. Začiatky neboli ľahké, ale pán farár Mordel ich povzbudzoval a vyvracal všetky pochybnosti a presviedčal, že chrámový spev vlastne nie je nič iné, ako inak vyjadrená modlitba, je výrazom vrúcnych náboženských citov, že dodáva slovám väčšiu silu a zrozumiteľnosť, že pomáha dotvárať slávnostný ráz bohoslužieb a dáva im dôstojný charakter.

Trpezlivo, s vytrvalosťou a s nadšením nacvičovali a tešili sa z každej novej piesne. Dlhé roky spevákovi na organe doprevádzala Ivetta Jasenčáková, zatiaľ čo pán kantor a „hlava“ speváckeho zboru Ladislav Dolinka alebo jeho manželka Elenka dirigovali. Bolo vždy pre mňa veľkým zážitkom, keď svojím spevom doprevádzali sväté omše, dlhé roky v pôvodnom farskom kostole v Starom Smokovci a od roku 2002 aj v novom farskom kostole v Novom Smokovci. V roku 2008 oslávil zbor už svojich 30 rokov a pri tej príležitosti sa na

vigíliu sviatku sv. Petra a Pavla uskutočnil vo farskom kostole koncert, ktorý dodnes máme mnohí v pamäti. Všetkým členom prvotného tatranského speváckeho zboru patrí náš obrovský obdiv a vďaka za to, že boli ochotní obetovať toľko času a svoje talenty dokázali použiť na oslavu Boha.

V roku 2013 si Pán života náhle povolal k sebe nášho dlhoročného organistu, pána Dolinku, a okrem jeho nezastupiteľného miesta v rodine a farskej rodine ostalo prázdne i miesto vedúceho zboru. No túžba pokračovať v rozbehnutom diele a práci pána Dolinku tu ale stále bola. Zrealizovala ju Alenka Polomská. Podnetom bola príprava na významnú udalosť - primície nášho prvého diecézneho kňaza farnosti Samuela Štefanidesa v júni 2016. Myšlienka nabrala konkrétnejšie kontúry a pomaly sme sa začali stretávať na nácvikoch najskôr v dome u Polomských pri klavíri, neskôr v kaplnke, na fare alebo v kostole pri organe. Začiatky boli nesmelé, no veselé. Táto veselosť a pohodová atmosféra pri skúškach vlastne ostali až dodnes.

Základ tvorili a tvoria niektorí speváci z „pôvodného“ speváckeho zboru, čomu sa veľmi tešíme. Sú pre nás povzbudením i svedectvom vytrvalosti pre nových členov,

že sa dokázali „naladiť“ na možno nový impulz. K nim sa postupne pridávali ďalší a ďalší, až sa nás na primičnú sv. omšu nazbieralo vyše 50 spevákovi + asi 15 hudobníkov! Veľmi sa tešíme, že tento zbor spája naprieč celou našou farnosťou od Štrbského Plesa po Tatranskú Lomnicu, od detí a mládeže až po tých najkúsenejších. Veď najmladšia členka spevokolu a hudobného telesa má iba 7 rokov a najstaršia krásnych 80 rokov! Teší nás, že s nami spieva a hrá aj zopár „cezpoľných“ z iných farností a sú pre nás obohatením. Napríklad jedna pani huslistka dochádza až z Trenčína! Nie sme žiadnou uzavretou komunitou či „spolkom vyvolených“, ktokoľvek by mal chuť pridať sa k nám je v našich radoch vždy srdečne vítaný!

Neoddeliteľnou súčasťou tohto „znovuzrodeného“ zboru sú aj naši hudobníci, ktorí spevy doprevádzajú na husliach, klavíri, priečných a zobcových flautách, gitarách, violončele ba i s fujarou. V „repertoári“ už máme 18 najrôznejších skladieb, od spevov Taizé, skladby od talianskeho skladateľa Marca Frisinu až po klasické zborové piesne v slovenčine alebo latinčine.

Veľa ľudí sa nás pýtalo na názov, ako sa voláme. Tak neoficiálne sme sa

nazvali Cantemus Primicius - to preto, lebo veľký podiel na tom mali primície nášho novokňaza, oficiálny názov si ešte hľadáme.

Doprevádzame teda slávnostnejšie liturgické slávenia po celej našej farnosti. Po prvýkrát v tomto novom zložení sme spievali na Veľkú noc, tiež 15. mája na Svätodušnú nedeľu, 19. júna na primíciách novokňaza Samuela Štefanidesa, 14. augusta na odpustovej slávnosti v Tatranskej Lomnici z príležitosti sviatku Nanebovzatia Panny Márie, 2. októbra na odpustovej slávnosti na Vyšných Hágoch zo sviatku sv. Terezky z Lisieux a 20. novembra na sviatok ristu Kráľa, teda aj

na ukončenie Svätého roku milosrdenstva. Momentálne nacvičujeme krásne koledy a piesne na vianočné sviatky.

Nie sme dokonalí, ale robíme to s vášňou, radosťou a so srdcom. Mnohým sa nám plní sen. Myslím, že sami sme prekvapení, ako nás naša Alenka s pomocou Božou dokáže „použiť“ a zosúladiť všetky hlasy aj s orchestrom. Asi mnohí z nás noty veľmi nepoznajú (napr. ja), no snažíme sa a hádam aspoň trochu napredujeme.

Naša obrovská vďaka patrí našej milej a trpezlivej Alenke, ktorá dokáže zladiť starostlivosť o svoju podarenú 6-člennú rodinu, svoje profesionálne povolanie lekárky – pôrodníčky a okrem iných

ďalších aktivít dokáže zvládnuť aj vedenie nášho tatranského zboru.

Ďakujeme tiež nášmu pánovi farárovi a kaplánom, že majú s nami trpezlivosť a ochotne poskytujú na nácviky kostol, kaplnku či priestory na fare.

Nech dobrotivý Boh požehnáva toto dielo a ak je to Božia vôľa, nech má svoje dlhé trvanie tu na zemi a verím, že raz si takto pospolu budeme môcť zaspievať i v kráľovstve nebeskom.

O.A.M.D.G. / Všetko na väčšiu slávu Božiu!

Peter Dziak a kol.

KAPLÁN NA HORÁCH

Nielen vojaci, policajti či hasiči majú svojich duchovných správcov. Dočkali sa už aj slovenskí horskí záchranári. Otec biskup František Rábek poveril od 1. júla 2016 pastoračiou členov horskej služby pána kaplána Jána Dubeckého. Mladého kňaza s vrúcny vztáhom k ľuďom aj k horám, ktorý pôsobí na fare v Novom Smokovci, sme sa spýtali na prvé dojmy z jeho služby.

- **Od tohto leta ste rozhodnutím biskupa určený osobitne pre horských záchranárov. Ako hodnotíte uplynulé mesiace medzi nimi?**

V prvom rade je to ešte stále o spoznávaní nových ľudí a prostredia, o hľadani spôsobov vzájomnej pomoci.

Od toho sa postupne odvíja pastoračná činnosť. Samozrejme, že nie všetci chlapi z horskej služby sú veriaci a zo začiatku je to najmä o vzájomnom rešpekte a oŕukávaní. Veľmi mi svojimi radami pomohli kňazi pôsobiaci v ordinariáte, za čo im úprimne ďakujem.

- **Zdá sa, že v prostredí horskej služby ste sa, ako sa vraví, našli.**

Áno, robím to rád. Som presvedčený, že aj Pán Boh to odomňa chce. Verím, že je to Božia vôľa a chcem ju plniť zodpovedne. Snažím sa byť každému kedykoľvek k dispozícii. Som otvorený pomáhať a slúžiť tam, kde to bude treba.

- **Na čo sa zameriavate predovšetkým?**

Ide najmä o vytváranie dobrých vzťahov, prípravu ľudí na sviatosti a pomoc zraneným. Pravidelne navštevujem ľudí v jednotlivých strediskách. Ak je to možné, každé dva týždne navštívim jedno stredisko a strávim tam zopár dní. Aby všetci vedeli, že majú medzi sebou kňaza, ktorého môžu osloviť, keď budú čokoľvek potrebovať. Aby to ale zároveň nebolo formálne - že mám síce nejakého kaplána kdesi ďaleko, ale neviem o ňom nič. Vzťah je tu najdôležitejší. Bez vzťahov totiž ťažko hovoriť o pastoračii.

- **Spomínali ste sviatosti...**

Áno, nielen členom horskej služby, ale

aj ich rodinným príslušníkom treba podľa potreby vyslúžiť sviatosti. Či už ide o krst detí, prípravu pred sobášom, spovedanie pred sviatkami a podobne. Október bol zasa mesiacom pietnych spomienok na obeť hôr.

- **A čo tá pomoc zraneným? Ak sa niekto dostane v horách do úzkych, príde ho možno zachrániť kňaz v reverende?**

Po absolvovaní predpísaných školení budem môcť chodiť aj priamo na zásahy, aj keď v reverende asi nie. Priznám sa, že ma to láka. Viacerí hovoria, že práve tam sa utužujú priateľstvá a ukáže sa bezprostrednosť. Lebo je iné sadnúť si

k stolu s niekým, kto ťa ledva pozná a rozprávať o sebe, ako ísť spolu cestou na zásah alebo z neho. Práve v takýchto krízových a kritických situáciách je ľudský rozmer veľmi dôležitý.

- **Čo vám nesmie chýbať v batohu?**

Ako kňaz budem mať vždy so sebou požehnaný olej, veci potrebné k pomazaniu chorých alebo slovko povzbudenia. Aj samotný otec biskup Rábek zdôrazňoval, že treba byť pripravený na všetko. Napríklad aj pomáhať pri tragických nehodách. Veď podmienene sa dá, pri splnení určitých podmienok, udeliť pomazanie chorých aj človeku, o ktorom nevieme presne, kedy zomrel...

- **Máte nejaké odporúčania pre návštevníkov našich hôr?**

V Tatrách aj inde je mnoho pekných chodníčkov. Odporúčam vyjsť náročnou cestou na akýkoľvek kopec, odkiaľ je pekný výhľad. Človek sa v tichu pomodlí, môže rozmýšľať. Kto potrebuje ísť do ticha a niečo naplánovať či premodliť, nájde málo vhodnejších miest. Stúpajme smelo do výšky, ale nech to nie je len o adrenalíne. Aspoň s krátkou myšlienkou sa pokorne obráťme aj k Bohu. Ako povedal sv. Ján Pavol II., patrón horskej služby na Slovensku a zároveň veľký obdivovateľ Tatier: „Obraz našich hôr nech je pre nás výzvou vystúpiť v duchu k Pánovi.“

Martin Mistrík

K VÝŠINÁM

Facebooková stránka zameraná na duchovné činnosti pre ľudí, ktorí sa pohybujú v horách. Tu sa dozvieš o všetkých našich aktivitách zameraných na objavovanie veľkosti Stvoriteľa priamo v diele Jeho lásky. Prežívaj blízkosť Boha v chráme, ktorý on sám vytvoril – v nádherných horách.

Chceme ti ponúknuť zažiť radosť z dosahovania vrcholov – tých tatranských, ako aj duchovných. Ak prichádzaš do hôr so svojim spoločenstvom či stretkom obdivovať krásu stvorenia, a zároveň nechceš zabudnúť na svoju dušu, využij možnosť individuálneho a neformálneho rozhovoru s kňazom počas túry, slávenia svätej omše priamo na horách alebo svätej spovede, ktorú si môžeš individuálne dohodnúť.

„Čím vyššie ideme, tým lepšie môžeme počuť hlas Krista.“ (bl. Pier Giorgio Frassati)

BÁL SVÄTÝCH A BIBLICKÝCH POSTÁV

30. októbra 2016 bol deň, ktorý bol nádherný. Síce fučalo, ale bol to dobrý deň na púšťanie šarkanov. V ten deň sme si ich však nepúšťali. Boli sme na fare, kde sa konal bál svätých a biblických postáv, ktorého sa mohli zúčastniť všetky deti. Boli sme oblečení do rôznych kostýmov a masiek. Panie animátorky nám prichystali všelijaké hry, aktivity a chutné občerstvenie. Nakoniec sa vyhodnocovali masky. Na piatom mieste bol Ján Pavol II., na štvrtom kráľovná Ester, na treťom anjelici, na druhom veľký anjel Gabriel a zvíťazil svätý Peter. Prežili sme nádherný deň.

Esther Evansová

PÚŤ DO ČENSTOCHOVEJ

Čenstochová (Częstochowa) je hlavným duchovným mestom Poľska, kam sa každoročne vypravja milióny pútnikov a turistov. Považuje sa za jedno z najvýznamnejších pútnických miest v Európe. Tunajší kláštor Jasná Hora, založený v roku 1382, je najslávnejšou mariánskou svätyňou v Poľsku a to najmä preto, že ukrýva ikonu PANNY MÁRIE ČENSTOCHOVSKEJ, ktorej sú pripisované zázračné schopnosti.

Hrdinská obrana Jasnej Hory v roku 1655 pred švédskym vojskom sa stala dôležitým momentom v dejinách Poľska. Ako poďakovanie za záchranu obrazu,

kláštor a krajiny zložil kráľ Ján Kazimierz v roku 1656 vo Ľvove prísluby, ktoré navždy odovzdali poľskú Korunu Jasnohorskej Bohorodičke.

Jasná Hora sa stala trónom víťaznej Kráľovnej a miestom odovzdávania jej všetkých prosieb v potrebách: súkromných, rodinných a národných.

Keď na jar tohto roku, na jednom zo stretnutí ružencového bratstva v Tatranskej Lomnici, prišla Monika Macuráková s návrhom ísť na púť do Čenstochovej, všetci sme sa veľmi potešili. Hneď sa aj aktívne ujala organizácie tejto púte. Zabezpečila

ubytovanie s polpenziou, dopravu aj duchovného sprievodcu - pána kaplána Františka Bebku.

Tak sme v sobotu 24.9.2016 ráno vyrazili autobusom najskôr do Krakowa – Lagievnikov, do sanktuária Božieho milosrdenstva, kde sme mali v slovenskej kaplnke svätú omšu. Po nej sme si išli uctiť relikvie Sv. Faustíny a presunuli sme sa do sanktuária Jána Pavla II. Počasie nám prialo a takto duchovne posilnení sme si dopriali aj občerstvenie a pokračovali sme do Čenstochovej.

Asi po dvoch hodinách cesty sme

dorazili do cieľa. Najprv nás manželia Macurákovci navigovali do veľkého areálu na Jasnej Hore, keďže cez víkendy je tu veľmi rozmanitý a nabitý program. Ukázali nám baziliku aj kaplnku s obrazom Panny Márie. Všade bolo veľmi veľa pútnikov a v kaplnke sa ľudia postavení do radu posúvali po kolenách až k obrazu, kde sa chceli pokloniť a odovzdať svoje prosby a poďakovania. Fascinujúce pre nás boli priehlbiny v kamennej podlahe vyhladené od ľudských kolien, svedčiace o množstve veriaciach, ktorí sem prichádzajú už po stáročia.

Po ubytovaní v útulnom „ Dome sv. Kaspra“ a po výbornej večeri sme sa vybrali opäť k Panne Márii Čenstochovskej. V súvislosti s Čiernou Madonou nemôžeme obísť jednu dôležitú každodennú udalosť. Každé ráno o šiestej hodine sa začína

slávnostným odhalením obrazu, ktoré sprevádzajú fanfáry. Potom svätyňu naplnia mohutný spev, ktorým sa veriaci obracajú na svoju Matku a Kráľovnú. Každý večer o dvadsiatej prvej hodine je Jasnohorský apel - slávnostne zvoní zvon a pozývajú k modlitbe a na záver sa obraz Madony zakryje. Bol to pre nás veľmi silný duchovný zážitok. Videli sme množstvo ľudí z celého sveta, chorých, rodiny s malými deťmi, študentov, svadobčanov ale aj veľa mladých.

Ráno po raňajkách sme odišli na nedeľnú sv. omšu, pri ktorej pán kaplán František Bebko prednášal prosby aj za celú našu farnosť. Po nej sme sa spoločne vybrali na prehliadku múzea, kde sme videli dary pre pápežov, krásne gobelíny z celého sveta s podobizňou svätého Jána Pavla II., navštívili sme

zaujímavú výstavu neobvyklých obrazov krížovej cesty. Očarila nás tiež kláštorná záhrada s ružencovými tajomstvami, kde sme rozjímali v osobných modlitbách. Atmosféru krásnej slnečnej nedele umocňovalo celonárodné stretnutie rodín, ktoré sa konalo na voľnom priestranstve pod bazilikou. Po dobrom obede sme sa vydali na cestu domov. Vrátili sme sa večer príjemne unavení a šťastní.

Po prežití takéhoto spirituálneho a hlbokého duchovného zážitku môžeme iba ďakovať svojim súputníkom ale najmä organizátorky Monike Macurákovej a pánovi kaplánovi Františkovi Bebko, že sme sa spolu mohli priblížiť Bohu.

Renáta Štefaňáková a Helga Michelčíková

ZNOVU ZAČÍNAME

Po prázdninách, táboroch pre najmenších a školákov sme tu znovu každý piatok po svätej omši pre deti na strečkách. Začali sme s Matkou Terezou, ktorá je tento rok našou patrónkou. Do konca kalendárneho roka sa učíme skutkom telesného a duchovného milosrdenstva. Pokúsili sme sa šetriť vodou, niečo sa zriecť a obdarovať iných, urobili sme pozdravy pre väzňov. Manželia Danka

a Viktor nám porozprávali o ich misii v Indii, dvakrát sme navštívili starkých v Leonarde v T. Polianke, na cintoríne sme sa modlili za duše v očistci. Pomohli sme pri pečení misijných koláčikov, zasúťažili sme si na bále svätých a biblických postáv, ale stihli sme aj kadečo povyrábať a vyšantit' sa.

Skutok telesného milosrdenstva v praxi – návšteva starkých

Výroba šarkanov

Všetky naše vyrobené veselé šarkany

Pán kaplán Jozef vyhlásil na októbrový mesiac Ružencovej Panny Márie súťaž. V rodinách sme vyrábali ružence, ktoré mohli byť z čohokoliek. Tvorivosť a šikovnosť nám nechýbali, a tak na

konci októbra na sv. omši pán farár vyhodnotil ružence a rozdal 25 ocenení všetkým, ktorí sa zapojili.

Za živých a mŕtvych sa modliť Skutok milosrdenstva

Všetky ružence, ktoré boli vyrobené a odovzdávanie darčiekov

Zapojili sme sa aj do tohtoročného Detského činu pomoci, celoslovenskej kampane motivujúcej deti k skutkom nezištnej pomoci. Nechceme o milosrdenstve iba rozprávať, ale chceme svojimi skutkami prejavovať milosrdenstvo tým, ktorí to potrebujú. Aj preto sme si na advent pripravili zbierku pomoci.

Budeme zbierať trvanlivé potraviny, hygienické potreby, posteľnú bielizeň, aby sme pomohli tým v našej farnosti, ktorí to potrebujú a časť poputuje do Resocializačnej komunity Antona Srhoľca – RESOTY v Podunajských Biskupiciach.

Prezentácia o skutkoch lásky Matky Terezy v Indii

V decembri sa pokúsime vyrobiť adventný veniec a vianočné ozdoby, ktoré použijeme 16.12.2016 na ozdobenie stromčeka na fare. 9.12.2016 nás čaká príchod Mikuláša. 26.12.2019 po sv. omši o 17.00 hod. sa pripravujeme na jasičkovú pobožnosť. Hneď po nej bude teplý čajik a koláčiky pri fare, kde bude aj vianočný bazár. Na

bazár sa veľmi tešíme, na každom stretku dostávame milosrdníky a tu ich budeme môcť miňať. Tak hurá na to. Pozvaní ste všetci.

Viac informácií a fotografií na www.rkctatry.sk v rubrike pre deti.

Detský tím

K STOROČNICI NARODENIA BLAHOŠLAVENEJ ZDENKY SCHELINGOVEJ

V tomto roku slávime sté výročie narodenia blahoslavenej Zdenky – Cecílie Schelingovej. Narodila sa 24. decembra 1916 v Krivej na Orave, krátko pred polnocou, rodičom Pavlovi Schelingovi a Zuzane rod. Pánikovej ako desiate dieťa. Pokrstená bola v starom kostolíku v Krivej 27. decembra 1916 na sviatok sv. Jána apoštola. Pri krste jej rodičia dali meno Cecília. Svoje detstvo prežila v rodnej obci, ktorá mala čisto kresťanský charakter. Už od skorého detstva sa každému členovi rodiny vstúpila úctu ku všetkým rodinným príslušníkom aj k ostatným ľuďom v dedine, najmä starším. Pravidelnej vrúcnej modlitbe sa deti v rodine Schelingovcov priúčali od mala.

V roku 1929, na pozvanie kňaza Viktora Milana, prišli do Krivej Milosrdné sestry Svätého kríža. Ich prítomnosť a ich požehnaná činnosť v dedine mali vplyv na životné povolanie Cecílie. Na cestu zasväteného života nastúpila Cecília ako dospelávajúce pätnásťročné dievča so zdravým bohatým citovým životom. Milovaná rodičmi, súrodencami, formovaná životom viery a príkladným životom kňaza vo farnosti, vidiac obetavý život rehoľných sestier v jej rodnej obci, bola schopná otvoriť svoje srdce pre univerzálnu Kristovu lásku.

Po odbornej a duchovnej formácii pracovala ako zdravotná sestra v Štátnej nemocnici v Bratislave, krátko v Humennom a opäť v Bratislave až do zatknutia vo februári 1952.

V modlitebnej knižke Prameň z Boha (1940) z obdobia jej pôsobenia v Humennom, má vlastnou rukou napísané slová, ktoré ako sa neskôr ukázalo, boli akoby mottom jej života: „Pane, moja duša stojí pred tebou ako krásny jarný deň, plný

kvetu, vône, jasú. Čo urobíš s tou jarou, Pane? Pošleš kruté, sparné dni, že odpadnú kvety, zmizne vôňa, umlčne spev? Nuž, Pane, staň sa vôľa tvoja. Všetkým len tak dozrieva bohaté ovocie. Len jedného ma chraň: netresci ma tak, aby tá krásna jarná krajina mojej duše mala ostať navždy krajinou síce pokojnou, ale bez snahy, bez práce, bez skúšok, bez pokroku, krajinou mŕtvou tebe i mojim blíznym.“

Pri spätnom pohľade na život sestry Zdenky vidíme, že jej život nebol ani bez skúšok ani bez pokroku. Bol to život naplnený dôverou, milosrdnstvom a vernosťou. K ľuďom, osobitne k chorým a trpiacim, mala prirodzenú schopnosť empatie a ochotne pomáhala tam, kde vnímala volanie po milosrdnej láske.

Môže niečo povedať blahoslavená Zdenka nám ľuďom žijúcim v spoločnosti, ktorá vytláča náboženský život do súkromnej sféry? Ľuďom uponáhľanej spoločnosti, ktorá všetko meria mierou výkonu a úspešnosti, ale neprináša pokoj do ľudského srdca?

Svedectvo jej duchovného života môže nám veriacim pomôcť vstúpiť do hlbšieho vzťahu s Bohom a aj v dnešnom zmaterializovanom svete vydávať svedectvo o našej viere, nádeji a láske. Ukazovať zmätenému ľudstvu cestu návratu k trvalým nadprirodzeným hodnotám.

Blahoslavená Zdenka rozvíjala svoju vieru pravidelnou osobnou modlitbou. Modlitbou sa posilňuje naša viera a rastie túžba po Bohu. Sestra Zdenka bola plná túžby po Bohu i plná zápasov o každodenné oslobodzovanie sa od svojich slabostí a od prítlačivosti pozemských vecí. V tom nám môže byť príkladom. V

„Bohom milovaná, rodičom darovaná, Láске odovzdaná Zdenka oroduj za nás, nech milosrdenstvo a vernosť žijú stále v nás.“

(antifóna Jubilejného roka bl. Zdenky)

jej zápiskoch čítame: „Neviem zmazať vzdialenosť medzi mojím biednym životom a dokonalosťou. Chcem byť svätá, ale veľmi ťažko sa to uskutočňuje“. A predsa svojou vytrvalosťou a vernosťou sa malými krokmi dopracovala k veľkej láske. Usilovala sa milovať Ježiša nadovšetko a skrze neho a v ňom všetkých ľudí, ku ktorým bola poslaná.

Pozoruhodná je aj jej húževnatosť a cieľavedomosť: „Začnem žiť život lásky, ak ho chcem milovať, budem ho veľmi milovať.“ V týchto jej slovách nám rezonujú slová sv. Tomáša Akvinského o duchovnom napredovaní, keď hovorí: „Stačí chcieť.“

Naša schopnosť milovať rastie, ak veríme, že sme milovaní. Blahoslavená Zdenka spoznala a uverila v lásku, ktorou ju Boh miluje. V láske odovzdala celý svoj život Ježišovi. Táto intenzívne prežívaná láska vyvrcholila v dramatickom závere jej života. „Všetko, čo sa s nami robí, dáva nám Ježiš a čo nám Ježiš podáva, na to sa musíme vždy usmievať. Tebe dám svoj

mladý život na obetnú paténu za duše... Tajomstvo lásky je v dôvere“, čítame v jej rukopisných poznámkach. Uveriť v milosrdnú Ježišovú lásku je hybnou silou duchovného života každého kresťana. Verme aj my, že všetko, čo nám posielala Boh, má svoj zmysel a má pomôcť ku spásu nám i našim blíznym.

Sestra Zdenka nezabúdala ani na svojich najbližších. Veľmi intenzívne prežívala svoj vzťah k príbuzným aj k oravskej prírode, ktorý sa vystupňoval zvlášť vo väzení, keď jej bolo všetko znemožnené. V jej listoch z väzenia môžeme čítať: „Maminku mi šetriť... V duchu sa preniesim do zelene našich hôr a tak tlmím svoju bolesť... Deti nech sa modlia za tetu, tak rada by som ešte blúdila po našich horách.“ Jej duch bol vnímavý na krásu prírody i krásu ľudských duší. Mala v sebe poetické vlohy, o čom svedčia jej zápisky a listy.

Osobitnú pozornosť si zaslúži vianočný list, ktorý písala bratovi Cyrilovi v roku 1949. „Všetko je presýtené mäkkou vianočnou náladou, ba zdá sa, že každá snehová hviezdička nesie vianočné blahoželanie. Keď nás aj diaľka odľučuje, ale srdcia sú blízko a odovzdávajú si svoje city. Akým pocitom radosti a vďaky musí zaliť naše srdce skutočnosť, ktorú práve ideme sláviť; Slovo sa telom stalo. Pozorujeme ho v jeho jednoduchých jasliach. Hľa: Boh, ktorý všetko môže, je povitý v plienkach. Boh, ktorý vie všetko, onemel, nehovorí. Boha,

ktorý riadi všetko, treba nosiť v náručí...“

Blahoslavená Zdenka pochopila potrebu zmiernosti a zmysel obety pre spásu duší: „Ježišu, nechávam ti celé svoje srdce, telo i dušu, aby boli tu pred svätostánkom zmiernou obetou za moje hriechy i za hriechy celého sveta“.

Jej láska k Bohu sa nevyhnutne prejavovala milosrdnou láskou k blíznym. Sestra Zdenka milovala ľudí takých, akí sa jej predstavovali v konkrétnych udalostiach života. Duše, ktoré sa celkom odovzdávajú Bohu, majú srdce oplývajúce láskou, ktorá je schopná veľkej obety. „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.“ (Jn 15,13).

V čase, keď bola väznená, s narastajúcim tlakom jej láska a odovzdanosť rástla. Verne obstála v skúške. Nepravosť a násilie, ktoré bolo na nej spáchané, ju nezlomilo. Ublížovali jej telu, jej ľudskej dôstojnosti, ale nie jej láske. Milovala a odpúšťala. Práve z väzenia nám cez pani Helenu Kordovú zanechala tento vzácny odkaz: „Odpustenie je najväčšia vec v živote.“ Zlo nemalo prístup do jej duše zjednotenej s Bohom. V tom je sila svedectva svätých.

Posolstvo odpustenia je stále aktuálne aj pre nás, pre naše vzťahy v rodinách, na pracoviskách, v školách či vo farnostiach. Odpustenie spája ľudí, zachraňuje a buduje vzťahy. Je zdrojom vnútorného pokoja a radosti.

Pozoruhodný je vzťah blahoslavenej Zdenky k utrpeniu: „Keď milujem Krista, všetko je ľahké. Cítim, ako pomaly vyliavam krv za toho, koho milujem“. Ak poznáme cenu utrpenia pre spásu duší a vo svojom utrpení sa dokážeme spojiť s Kristovým utrpením, naša láska je neprekonateľná. „Nielen božsky žiť, ale aj božsky trpieť. Iba o jedno chcem vždy prosiť: Ježiš, daj, aby som ťa vedela vždy viac a viac milovať aj v utrpení“. Tieto slová môžu byť inšpiráciou a posilou pre našich chorých bratov a sestry.

Niekoľko týždňov pred tým ako bola ťažko chorá prepustená z väzenia, vedomá si svojej vážnej diagnózy, napísala v liste sestram slová plné dôvery a odovzdanosti: „Som tak spokojná. On to so mnou myslí najlepšie“.

Životom potvrdila pravdivosť slov, ktoré si zapísala: „Čím plnší je život, tým menšia vzdialenosť ho delí od smrti.“ Sestra Zdenka verne vytrvala v láske. Cez utrpenie a príkoria života rýchlejšie naplnila svoj život a dozrela pre nebo. Zomrela ako 39 ročná v nedeľu ráno 31. júla 1955, keď sa v neďalekej kaplnke v trnavskej nemocnici slúžila svätá omša.

Jej posolstvo lásky, dôvery, odpustenia a vernosti je stále aktuálne pre nás všetkých žijúcich v akomkoľvek povolani. Blahoslavená Zdenka prihovára sa za nás!

Sr. Dominika Galeštoková

PLAČÚCA MADONNA ZO SYRAKÚZ

V Syrakúzach na Sicílii je jeden kostol, ktorý ukrýva obraz Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Nebolo by na tom nič zvláštneho, keby ten obraz nemal zaujímavú históriu.

Mladomanželia Jannusovci, dost' vlašni vo viere, dostali svadobný dar - obraz Nepoškvrneného Srdca Panny Márie a podľa zvyku si ho zavesili nad posteľ.

Antonia Jannusová, keď bola tehotná, vážne ochorela, dokonca dočasne oslepla. Začala bojovať nielen o svoj život, ale aj o život ešte nenarodeného dieťaťa. 29. augusta 1953 sa modlila k zavesenej

plastike Panny Márie nad posteľou, keď si všimla, že z očí Panny Márie tečú slzy. Zachvátil ju veľký strach, vyskočila z postele a utekala do vedľajšej miestnosti zavolať švagrinú. Obidve prekvapene pozerali, ako sĺz pribúdalo, stekali po stene až nad posteľ.

Správa o tomto zázraku sa okamžite rozniesla po celom meste. Už o chvíľu sa pred domom začalo tiesniť množstvo ľudí. Ľudia vchádzali do domu a na vlastné oči uvideli zázrak, uverili mu, padali na kolená, modlili sa a plakali. Prichádzali aj zvedavci a ľudia neveriaci, ale i oni sa

rýchlo presvedčili o pravdivosti úkazu a obracali sa.

Sused Jannusovcov, profesor kreslenia Victorio Lucca, sa najprv ľuďom, ktorí o plačúcej madone hovorili, vysmial. Napriek tomu sa však išiel sám presvedčiť: „Išiel som so svojou sestrou do domu Jannusovcov a tak obaja môžeme potvrdiť onen úkaz, celkom nevídaný. Celkom zreteľne sme videli, ako z očí vytekali slzy. Nebol to pot. Odliatok plakal tak, ako plače dieťa, žena, starc.“

Podobne nechcel udalosti uveriť ani profesor Aldo Carratore, dopisovateľ miestneho denníka La Sicilia. Uverejnil v ňom článok: „Už takmer štyri dni sa v Záhradnej ulici odohráva zázrak... Je celkom zrejmé, že nemôže ísť o čirý úkaz sugescie. V skutočnosti o udalosti hovorili aj osoby, ktoré v dôsledku tvrdošijných predsudkov pristúpili k zázračnému obrazu výhradne zo zvedavosti... Ale len čo sa dostali do blízkosti týchto zázračných slz, občas vytekajúcich z očí madony, neveria, a to i tá najrozhodnejšia, bola nútená priznať ťažkú porážku... Mnohí ľudia mali pri odchode očí zaliate slzami a hlas sa im chvel.“

Počas nasledujúcich troch dní obraz s kratšími či dlhšími prestávkami plakal. Správa o tejto udalosti sa veľmi rýchlo rozšírila prostredníctvom tlače,

rozhlasu a televízie, a to po celom svete. Napríklad Newyorský rozhlas informoval o udalostiach celých 14 dní. Ohlas bol obrovský a Syrakúzy sa čoskoro stali cieľom veľkého množstva pútnikov z celého Talianska i zo zahraničia, takže železnice museli zaradiť do premávky zvláštne vlaky.

Obraz umiestnili na stene protilahlého domu a celé miesto ozdobili kvetmi. Čestnú stráž tvorili miestni policajti, ktorí mali za úlohu utierať madone slzy. Používali na to vatú, ktorú im podávali pútnici a ktorú si potom ľudia odnášali domov ako drahocenný poklad. Pútnikov však stále pribúdalo a do úzkej uličky sa nezmestili. Preto miestny arcibiskup Baranzini rozhodol, že obraz Panny Márie premiestnia na Euripidovo námestie. Tam narýchlo postavili oltár. Arcibiskup sprevádzaný starostom, policajným riaditeľom a obrovským množstvom pútnikov preniesol potom obraz Svätej Panny na námestie. Desaťtisíce ľudí boli svedkami ronenia slz Panny Márie.

Plačúca Madona uzdravila veľké množstvo chorých. Už v polovici novembra lekárska komisia vybrala 300 prípadov uzdravení, ktoré považovala za mimoriadne a podrobila ich dôkladnému posúdeniu.

K jednému z najpozoruhodnejších uzdravení došlo u pani Marianniny

Gaudiosovej, ktorá, podľa znaleckých posudkov najlepších talianskych špecialistov, trpela nevyliciteľným nádorovým ochorením a pri návšteve Syrakúz bola okamžite a úplne uzdravená. Aj pani Jannusovej zmizla choroba v okamihu, keď obraz začal v jej izbe slziť.

Arcibiskup Baranzini okamžite ustanovil vyšetrovaciu komisiu, ktorá na mieste odborne prehliadla odliatok madony a zároveň odobrala asi 3 cm³ tekutiny na laboratórne vyšetrenie. Chemická analýza ukázala, že skutočne ide o pravé ľudské slzy, pochádzajúce zo živého oka.

Na základe týchto expertných vyšetrení a výsluchu veľkého množstva očitých svedkov sicílsky episkopát ústami kardinála Ruftiho vyhlásil tento úkaz za nadprirodzený. Postavili dôstojný svätostánok a zázračný obraz v ňom umiestnili v roku 1968.

V roku 1994 Svätý Otec Ján Pavol II. posvätil svätyňu plačúcej madony. V príhovore povedal: „Panna Mária, učiteľka modlitby, ktorá zanechala tomuto mestu dar svojich slz, nabáda všetkých, aby hľadali v Bohu pevný základ ľudskej existencie... Matkine slzy, výraz bolesti a láskyplnej účasti, nech stekajú ako balzam na zronené srdcia, na rozjatrené mysle...“

Prípravila Monika Macuráková

ROGER LOUIS SCHÜTZ

Roger Louis Schütz, známy aj pod menom brat Roger, bol mních, zakladateľ a predstavený ekumenickej reholnej komunity vo francúzskej dedinke Taizé. Narodil sa roku 1915 vo Švajčiarsku v protestantskej rodine ako najmladšie z deväť detí kalvínskeho pastora. Otec od samého počiatku dbal na náboženský ráz jeho výchovy.

Brata Rogera vždy trápila neznášanlivosť medzi protestantmi a katolíkmi, a preto sa cítil povolaný k hľadaniu cesty k jednote. V rokoch 1937-1940 študoval teológiu. V roku 1939 založil miestny študentský spolok

pre pravidelné stretávanie, rozhovory, rozjímania v ústraní. V dobe druhej svetovej vojny, v roku 1940 opustil rodné Švajčiarsko a odišiel žiť do okupovaného Francúzska, odkiaľ pochádzala jeho matka. Tu sa rozhodol kúpiť pre svoju skupinu dom na odlahlom mieste, kde by sa mohli venovať štúdiu a modlitbe. Vybral si dedinku Taizé v Burgundsku, susediacu s Nemeckom. Cítil, že musí začať pomáhať ľuďom vo veľkej núdzi, tak ako to robila jeho stará mama počas I. svetovej vojny. Na dvere domu takmer nepretržite klopali vojnoví utečenci, najmä Židia, ktorí tu nachádzali

prístrešok. Pripojila sa k nemu tiež jedna z jeho sestier. Napriek varovaniu gestapa zostali v Taizé dva roky. V roku 1942 boli odhalení, preto sa brat Roger spolu s tromi bratmi uchýlil späť do rodného Švajčiarska, do Ženevy. Inšpirovaní spismi sv. Františka z Assisi prijali záväzok spoločného života v prostote a celibáte. Do Taizé sa mohli vrátiť až ku koncu vojny v roku 1944. Začali sa starať o niekoľko miestnych sirôt a napriek kritickým ohlasom miestnych obyvateľov sa snažili pomáhať aj zajatým Nemcom, ktorí žili v neľahkých podmienkach zajateckých táborov. Čoskoro začali prichádzať ďalší bratia a dom sa stával malým. Bratia požiadali katolíckeho biskupa o povolenie používať malý vidiecky kostol. Začiatkom roku 1949 sedem členov komunity zložilo večné reholné sľuby a zvolilo si brata Rogera za predstaveného, ktorý neskôr napísal knihu Pravidlá Taizé, v ktorej predložil základy komunity. Od roku 1951 chodil brat Roger so svojimi spoločníkmi po celom svete na miesta veľkej chudoby alebo rozkolov. V roku 1958 sa stretol s pápežom Jánom XXIII. a po tomto stretnutí bol minimálne raz ročne pozvaný na súkromnú audienciu

do Vatikánu. Aj pápeži Ján XXIII., Pavol VI. a Ján Pavol II. navštívili Taizé. V roku 1960 po prvýkrát pozval na trojdňové stretnutie katolíckych biskupov a protestantských pastorov. Bolo to prvé stretnutie tohto druhu od 16. storočia. Tiež bol pozvaný ako pozorovateľ na Druhý vatikánsky koncil. V roku 1962 bol kvôli nedostatočnej kapacite románskeho kostola v dedinke postavený Chrám zmierenia. V roku 1969 sa prvým katolíkom v komunite stal mladý lekár z Belgicka. V roku 1981 brat Roger navštívil Prahu, kde mal zakázané verejne hovoriť a v roku 1988 tajne vstúpil na komunistickú pôdu ČSSR. Naposledy na verejnosti hovoril v roku 2004 v Lisabone na XXV. Európskom stretnutí mladých. Zomrel v auguste 2005 vo veku 90 rokov, kedy bol počas večernej modlitby v prítomnosti tisícov mladých ľudí dobodaný na smrť 36-ročnou duševne narušenou Rumunkou.

Brat Roger bol svojou charizmom celosvetovo uznávanou autoritou v ekumenickom hnutí. Za svoje „dielo zmierenia“ dostal okrem iných početných vyznamenaní Templetonovu cenu, ktorá sa považuje za „protiklad“ Nobelovej ceny – podporuje „pokrok v náboženstve“,

Daniela Krajčová

ČLOVEK MIENI, PÁN BOH MENÍ

Zvykneme často povedať, že niečo chceme, ale Boh chce niečo úplne iné. Keď prichádzam do Národného ústavu tuberkulózy, pľúcnych chorôb a hrudníkovej chirurgie na Vyšné Hágy, vždy sa zamýšľam, čo má Boh dnes tam pre mňa pripravené. V tomto svedectve sa chcem s vami podeliť o jednu udalosť. Ako Boh mení človeka.

Dostal som telefonát: „Na Vyšných Hágoch leží môj švager Vlado, ktorý už veľa rokov nebol na spovedi, prosím, skúste sa s ním porozprávať.“ A tak som sa vybral, aby som ho navštívil, pozdravil a „vyspovedal“, aby mohol prijať Ježiša. Všetko bolo pekné: privítanie, rozhovor, ale keď som sa ho opýtal, či chce prijať sviatosť zmierenia a Eucharistiu, dostal som odpoveď: „NIE!“ Ostal som trochu

prekvapený, ale rešpektoval som jeho slobodu. Keď som odišiel z izby, kládol som si otázku: „Ako mu pomôcť, čo mám urobiť?“ Vlada som navštívil viackrát, no márne. Pri jednej návšteve mi povedal: „Pán kaplán, prečo sem chodíte? Ja od

vás nič nechcem. Som rád, že sa so mnou porozprávate, ale myslím si, že máte aj iné povinnosti.“

Vnímal som, že tento pacient vycítil, že by mal urobiť v živote nejakú zmenu a toho sa najviac bál. Vlada previezli do

popradskej nemocnice na vyšetrenia a hospitalizáciu. Aj tam som ho navštívil, aby pochopil, že nie je sám, nie je na okraji spoločnosti. Jedného dňa mi povedal: „Pán kaplán, necítim si nohy, som ochrnutý, ale verím, že sa raz na ne postavím.“ Povzbudzoval som ho, aby veril a aby sa modlil. Ostal ticho, nič nepovedal, ale slzy mu tiekli po líci. Keď som jedného dňa odchádzal z jeho izby, povedal mi: „Prosím vás, modlite sa za mňa.“ Vtedy som si uvedomil, že Boh sa ho dotýka, že má s ním plán. Aj mojou prítomnosťou mu môžem priniesť Ježiša, veď sme v Roku Božieho milosrdenstva. Keď som prišiel raz k nemu, doniesol som mu malý darček - brožúrku Spytovanie svedomia pre mužov. Keď ju videl, odmietol ju prijať. Povedal, že to nechce, že on si precíta niečo iné. Ostal som prekvapený, lebo včera ma prosil, aby som sa zaňho pomodlil a dnes

zmenil postoj. Asi som od neho chcel veľmi veľa. Vedel som, že musím rešpektovať jeho slobodu. Mali ho previezť do košickej nemocnice, tak som sa šiel s ním rozlúčiť a pri rozlúčke som mu povedal, že myslím naňho vo svojich modlitbách a denne sa zaňho modlím. Ale aj on potrebuje, aby sa modlil a veril, že Boh ho môže uzdraviť, že on je ten, ktorý robí zázraky. Ukázal som mu opäť brožúrku o spytovaní svedomia a on mi povedal: „Nechajte mi ju na stolíku, keď budem mať čas, pozriem si ju a pomodlím sa.“ Pacient odišiel do Košíc a informácie som mal cez jeho blízkych - jeho rodinu, ktorá mi hovorila, že stav sa mu zhoršil a potrebuje už 24 hodinovú operáciu, a že mu vybavujú hospic v Ľubici. Hneď som si pomyslel, ako to zoberie, keď ho budú obsluhovať reholné sestry. Ale Boh má s ním plán, aby sa on pripravil na cestu do večnosti. Plánoval som ho

ísť navštíviť. Po niekoľkých dňoch sa mu však stav v jedno ráno veľmi zhoršil, upadol do kómy. Lekárka sa ho pokúsila resuscitovať. Vlado sa prebral a tichým hlasom povedal lekárke a reholnej sestry, ktoré mali službu, aby mu zavolali jeho kamaráta kňaza. Keďže nevedeli koho myslí, zavolali kňaza z Ľubice, ktorý prišiel. Vlado sa vyspovedal a prijal viatikum. Po odchode kňaza za krátku chvíľu zomrel. Keď som sa dozvedel, že Vlado zomrel a že prijal sviatosti, povedal som si: „Človek mieni, ale Pán Boh mení.“ Boh ho priviedol do Ľubice, aby tam prijal Boha, Ježiša do svojho srdca.

V tomto príbehu som videl, ako Boh mení srdce človeka. Nebojme sa prijať svätú spoveď, Eucharistiu, či pomazanie chorých, lebo cez ne prijímame Ježiša, jeho lásku a milosrdenstvo.

František Bebko, kaplán

ZRADENÁ PRÍSAHA?

Cestovala som z Popradu autobusom. Sedela som sama, tak som sa celkom tešila, že sa môžem v tichosti modliť. Ale nedalo sa. Za mnou sedeli dve ženy v družnom rozhovore.

Nezostalo mi nič iné, len ich počúvať. Z ich rozhovoru vysvitlo, že spomínali na pôrody. Jedna z nich povedala asi toto: „Keď som v pôrodných bolestiach vzdychala, lekár na mňa kričal, že čo teraz revem ako krava, že som ho mala počúvať pred polrokom.“ Pred polrokom jej odporúčal potrat, keďže čakala tretie dieťa. Potrat odmietla a teraz sa teší zdravému chlapčekomu. Tá druhá zase spomenula prípad jej známej, ktorá keď prišla na pôrod so štvrtým dieťaťom, tak jej lekár povedal, že mamička, vy ste ako zajačica, ktorá rodí a rodí...

Zamyslela som sa. Nie som zdravotníčka, ale viem, že všetci lekári skladajú Hippokratovu prísahu, v ktorej

sa okrem iného hovorí, že: Nijakej žene nepodám prostriedok na vyhnanie plodu. Ako je možné, že generácie lekárov boli tejto prísahy verné, a aj sú, ale stále sa nájdu lekári, ktorí bez vážnych dôvodov odporúčajú potrat? Zámerne nehovorím o prerušení tehotenstva, pretože je to donebavujúca lož. Prerušit' môžeme schôdzu, spánok, športové aktivity... nikdy nie tehotenstvo. Je to zabitie nenarodeného dieťaťa.

Keď som prišla domov, začala som hľadať na internete informácie o podobných skúsenostiach. A našla som toho viac. Jedna lekárka, veľká zástankyňa života, mala podobné skúsenosti. Sťažovali sa jej dve ženy. Jednej neodporúčal lekár tehotenstvo, lebo je už stará (mala 42 rokov), druhej ten istý lekár zase preto, že je primladá (mala 20 rokov). V hneve zavolala dotyčnému lekárovi, aby jej vysvetlil, kedy teda majú ženy rodiť. Povedala mu svoj

názor: „Podľa mňa, ak je žena tehotná, tak sa hodí na rodenie - pristará jednoducho neotehotnie, primladá tiež nie.“

Nemožno samozrejme zovšeobecňovať, že všetci tak robia, ublížili by sme naozaj statočným lekárom.

Od postoja lekára neraz závisí rozhodnutie matky. Ak je nerozhodná, nepokojná, milé a povzbudivé slová lekára, dobrá rada, starostlivá opatera môžu zachrániť dieťa pre rodinu i pre spoločnosť.

Jeden prípad za všetky: Jedna žena išla na potrat, ale pretože nemala kde

nechať svoje trojročné dievčatko, tak ho vzala so sebou. Niekde sa dočítala, že ide o veľmi jednoduchý zákrok, ako napríklad „vytrhnutie zuba“, dokonca sa dá urobiť ambulantne. Porozprávala lekárovi o svojich finančných ťažkostiach, pre ktoré nemôže mať ďalšie dieťa. Lekár ju vypočul, pokýval hlavou a odišiel do druhej miestnosti. Vrátil sa s veľkým nožom a vzal za ruku dievčatko. Matke pritom povedal: „Táto vás stojí oveľa viac peňazí, ak mám nejaké dieťa zabiť, tak radšej toto staršie.“

A urobil gesto, akoby jej dieťa chcel vziať. Žena chytila dieťa za ruku a bez slova utekala preč. Lekár jej ešte stihol povedať: „Neviete, že „tamto“ je tiež vaše?“

Mnohí lekári sa často hrajú na prorokov. Niekedy vedia stopercentne povedať, že sa dieťa narodí choré či postihnuté, ale nie vždy je to pravda, veď skúsenosti často hovoria o opaku. A nakoniec, choré či postihnuté dieťa nemá nárok na narodiť? Akí sú to ľudia, ktorí bez výčitiek svedomia pomáhajú zabíjať ešte nenarodené deti?

Normálny človek nedokáže zabíjať. Človek musí v sebe niečo zabiť, stlmiť, zadusiť... A ženy? Tie, ktorým nikto nepodal pomocnú ruku, nikto im nepovedal, že dieťa je Boží dar a tak ho dali zabiť za asistencie lekárov, lebo im to zákon nezakazuje. Tieto ženy prežívajú doživotnú traumu a veľmi často sa musia liečiť z „post abortion syndromu“ (syndróm po potrate).

Nuž čo na záver. Hippokrates sa musí v hrobe obracať, keď je tak často zrádzaný.

Monika Macuráková

VIANOČNÝ PRÍBEH

Tento príbeh sa odohral na Štedrý večer roku 1944. Mal som vtedy dvanásť rokov. Spolu s matkou sme bývali v Ardenách v blízkosti nemecko-belgických hraníc. Pred vojnou náš starý malý domček slúžil otcovi pri roľníckych prácach. Keď nás sem otec po vypuknutí vojny poslal, povedal mi: „V lese budete bezpečnejší. Zverujem

ti matku, Fritz. Teraz budeš pánom domu ty!“

Otec bol zmobilizovaný do takzvanej civilnej obrany a nemohol prísť za nami. V ten večer zúril okolo nás urputný boj o Ardeny. Maršal von Rundstedt vrhol do zúfalej ofenzívy všetky svoje sily. Neustále duneli delá, štekali guľomety,

lietadlá ustavične prelietali ponad lesmi a svetlomety presekávali nočnú tmú ako ohnivé meče. Neďaleko nás umierali stovky spojeneckých a nemeckých vojakov.

Zrazu niekto silno zaklopal na dvere. Maminka rýchlo zhasla sviečku. Šiel som sa pozrieť, kto to je. Ona ma však predišla a sama otvorila dvere.

VIANOČNÉ ŽELANIE

Andrej mal jediné veľké želanie: bicykel. Žltý bicykel so všetkým možným príslušenstvom, aký videl vo výklade v jednom obchode. Nevedel naňho zabudnúť. Snívalo sa mu o ňom, videl ho dokonca aj v hrnčeku kávy, aj v postave Karola Veľkého na obálke dejepisu. Andrejova matka však musela za toľko vecí platiť a výdavky zo dňa na deň rástli, takže na vysnívaný drahý Andrejov bicykel peňazí nebolo. Andrej vedel o matkovej finančnej tiesni, a preto sa rozhodol, že o bicykel poprosí priamo samého Boha. Bol by to pekný dar na Vianoce. Každý večer začal k svojim modlitbám pridávať: „Nezabudni, že na Vianoce mi máš priniesť žltý bicykel. Amen.“

Mama každý večer počula, ako sa Andrej modlí a prosí o žltý bicykel, a smutne kývala hlavou. Vedela, že Vianoce bez bicykla by boli pre Andreja veľmi bolestné. Bolo by to pre dieťa strašné sklamanie.

Prišiel Štedrý večer, samozrejme, bez žltého bicykla.

Večer si chlapec ako zvyčajne kľakol k postelke, aby sa pomodlil. „Andrejko,“ zašepkala mu nežne mama, „myslím, že ťa trápi, že si na Vianoce nedostal ten bicykel. Dúfam, že si sa na Pána Boha nenahneval, že nevypočul tvoju modlitbu.“

Andrej sa pozrel na matku.

„Ale nie, mama. Ja sa na Pána Boha nehnevám. Počul moju prosbu a povedal: „Nie!“

Sneh

*Sneh ako trblietanie striebra
Sneh ako svetlo v tme
Sneh ako kúsok sladučkého cesta
Sneh ako oči mamine*

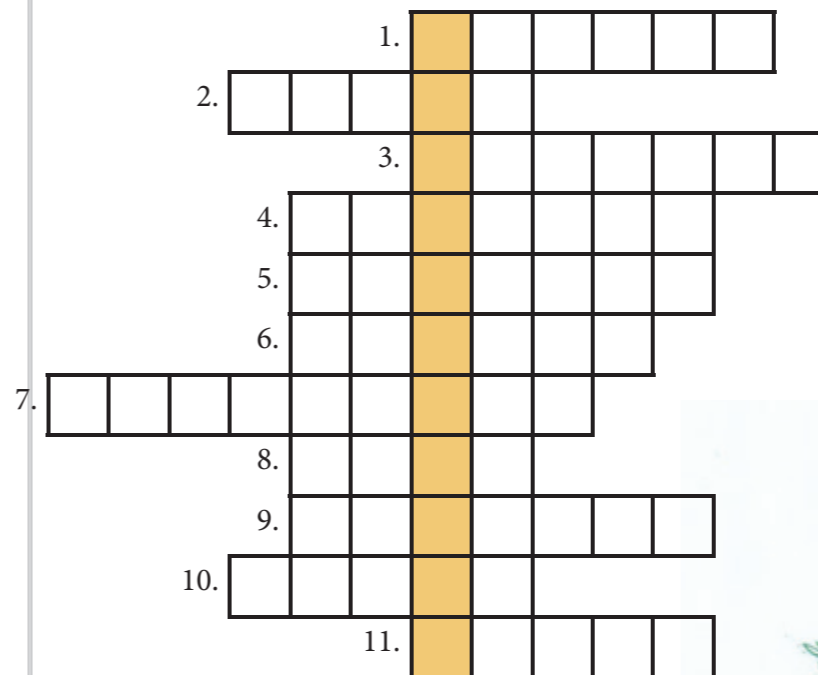
*Sype sa celkom popri stene
Na okno ťuká potichu
Očami vnímam jeho krásu
Vibrácie neba vo vzduchu*

*Sneh ako dvoje detských rúčok
Sneh ako milujúca matka
Sneh ako tvoje pohladenie
Sneh ako príchod Jezuliatka*

Ježiško príde

*Sniežik padá, zima výska,
len nám radosť srdce stíska,
že maličké Jezuliatko
navštívi nás už zakrátko.
Na obláčku z neba zletí,
čakajú ho dobré deti,
zohrejú mu skrehlé rúčky,
privítajú potichučky.
Sniežik padá – biele stráné
zjagajú sa rozspievané
a maličké Jezuliatko
privinieme k srdcu sladko.*

Ako sa volal človek, ktorý pred príchodom Krista kázal a krstil ľudí?
Odpoveď nájdete, keď vylúštite krížovku.

1. Rieka, v ktorej pokrstili Ježiša
2. Meno muža, ktorého Ježiš vzkriesil
3. Mestečko Ježišovho detstva
4. Popredný muž, člen veľrady, ktorý prišiel za Ježišom
5. Kráľ, pred ktorým sv. rodina ušla do Egypta
6. Ako nazval prorok Daniel Ježiša?
7. Zmiloval sa nad úbožiakom
8. Meno predstaveného synagógy, ktorému Ježiš vzkriesil dcéru.
9. Mestečko Lazára, Marty a Márie
10. Pestún Pána Ježiša
11. Ktorý kvet je symbolom čistoty, nevinnosti

KAČKA

Johnny bol malý chlapec, ktorý šiel na farmu navštíviť starých rodičov. Dostal prak, aby sa s ním šiel hrať do lesa, ale tam sa mu nedarilo trafiť do žiadneho terča, ktorý si vyhladol. Odradilo ho to, tak sa rozhodol vrátiť späť na farmu na obed. Ako kráčal k domu, uvidel kačku, ktorú chovali starí rodičia. Len tak v zlomku sekundy vystrelil z praku, trafil kačku a zabil ju.

Veľmi sa zľakol a v panike skryl kačku v kôlni. Až potom si všimol, že jeho staršia sestra Sally ho pozorovala. No nepovedala nič a tak si Johnny vydýchol, že mu na to nik nepríde. Po obede stará mama poprosila Sally, aby umyla riad. Ale Sally povedala: „Starká, Johnny mi povedal, že by dnes chcel pomáhať v kuchyni on,

však, Johnny?“ A potichu mu pošepala: „Nezabudni, že som všetko videla!“ Johnny sa veľmi bál, aby ho neprezradila, a tak bez slova poumýval riad.

Neskôr starý otec navrhol deťom, že ich vezme so sebou na rybačku, ale stará mama povedala: „Je mi ľúto, ale Sally potrebujem, aby mi pomohla s večerou.“ Ale Sally sa iba zasmiala a odvetila: „Ale to je v poriadku, Johnny mi vravel, že by rád pomohol namiesto mňa.“ A znova mu pošepala: „Nezabudni na tú kačku!“ A tak Sally šla a Johnny zostal pomáhať.

Po niekoľkých dňoch, keď Johnny plnil všetky svoje a navyše aj všetky Salline povinnosti, už to nemohol vydržať. Prišiel

za starou mamou a priznal sa jej, že zabil jej kačku. Starká si kľakla k nemu, objala ho a povedala: „Srdiečko, ja to viem. Stála som vtedy pri okne a všetko som videla. Ale pretože ťa ľúbim, odpustila som ti to. Iba som sa čudovala, ako dlho dovoľíš Sally, aby si z teba robila otroka.“

Možno sa práve teraz trápiš niečím, čo si urobil a nemal si. Ale čokoľvek to je, akokoľvek veľké sú tvoje výčitky alebo strach, potrebujúš vedieť len jedinou vec: pred Bohom sa nemusíš skrývať. Ježiš vtedy stál pri okne. Všetko videl. Ale pretože ťa miluje, už dávno ti odpustil.

Ako dlho dovoľíš, aby si z teba tvoj nepriateľ robil otroka?

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

26.12.2016 (pondelok) kostol Nový Smokovec
18:00 hod. Jasličková pobožnosť

27.12.2016 (utorok) o 17:45 hod. kostol Nový Smokovec
Koncert chorus minor – spevácky zbor

28.12.2016 (streda) o 18:00 hod. Kostol Nový Smokovec
Príbeh z Betlehema – divadelno-dramatické pásmo

31.12.2016 (sobota) od 23:45 do 00:15 kostol Nový Smokovec a Tatranská Lomnica
Novoročné bdenie

1.1.2017 (nedeľa) o 14:00 hod. od fary na Tatranskú Polianku a späť
Beh pre Ježiša

7.1.2017 (sobota) od 9:00 hod.
Požehnanie príbytkov (koleda)

25.2.2017 (sobota) o 18:00 hod. fara Nový Smokovec
Farský batôžkový ples

Pre deti

27.1.2017 (piatok) po sv. omši (17:00 hod.) od fary
Večerná sánkovačka

11. 3. 2017 (sobota) o 14:00 hod. na fare
Karneval

Sobota 17.12.2016 Vysluhovanie sviatosti zmierenia

Štrbské Pleso:	14.30-15.00 hod.
Vyšné Hágy	15.15-16.00 hod.
Tatranská Polianka	14.30-15.00 hod.
Nový Smokovec	16.00-17.00 hod.
Dolný Smokovec	16.30-17.30 hod.
Tatranská Lomnica	17.15-18.00 hod.

Rozpis sv. omši Vianoce 2016

Sobota 24.12.2016

Nový Smokovec	8:00 hod
Štrbské Pleso	21:00 hod. (polnočná)
Dolný Smokovec	22:30 hod. (polnočná)

Nedeľa 25.12.2016 (Narodenie Pána)

Nový Smokovec	00:00 hod. (polnočná)
Tatranská Lomnica	00:00 hod. (polnočná)
Štrbské Pleso	8:30 hod.
Vyšné Hágy	10:00 hod.
Nový Smokovec	8:00 hod.; 10:00 hod.; 17:00 hod.
Dolný Smokovec	9:00 hod.
Tatranská Lomnica	10:30 hod.

Pondelok 26.12.2016 (Sviatok sv. Štefana)

Štrbské Pleso	8:30 hod.
Vyšné Hágy	10:00 hod.
Nový Smokovec	8:00 hod.; 10:00 hod.; 17:00 hod.
Dolný Smokovec	9:00 hod.
Tatranská Lomnica	10:30 hod.

Sobota 31.12.2016 (koniec občianskeho roka)

Štrbské Pleso	18:00 hod.
Nový Smokovec	8:00 hod.; 17:00 hod; 23:30 – eucharistická poklona a požehnanie
Tatranská Lomnica	18:00 hod.

Nedeľa 1.1.2017 (Slávnosť Panny Márie Bohorodičky)

Štrbské Pleso	8:30 hod.
Vyšné Hágy	10:00 hod.
Nový Smokovec	8:00 hod.; 10:00 hod.; 17:00 hod.
Dolný Smokovec	9:00 hod.
Tatranská Lomnica	10:30 hod.

Aktuálny program vo farských oznamoch
www.rkctatry.sk

ŠTATISTIKA

September- November

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí

Elias Přidal
Mia Kisková
Leonard Baďo

Z našich radov odišli k Pánovi

Rudolf Kardoš (Tatranské Matliare)
Zdenka Jasenčáková (Vyšné Hágy)
Žofia Teplicová (Poprad)
Milan Bachleda (Tatranská Lomnica)
Štefan Kredatus (Tatranská Lomnica)

Farská knižnica

Otvorená vždy v piatok po večernej sv. omši
a v nedeľu po dopoludňajších sv. omšiach

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktorka: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Ján Dubecký, Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziak, Zuzana Bradáčová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár.

Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 350 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.